

Rossz diagnózis, rossz terápia

A globális megfigyelések mindmáig nem mutatnak szignifikáns trendeket sem a hurrikánok számában, sem az általuk felhalmozott energiában.

Magyar Hírlap, 2022. március 11.

Éghajlatváltozás 2022: hatások, alkalmazkodás és sérülékenység címmel 2022. február 28-án jelent meg az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület (IPCC) II. munkacsoportjának értékelése, részeként az IPCC hatodik (AR6) jelentésciklusának. Amint ismeretes, a fizikai alapokkal foglalkozó (I.) munkacsoport 2021. augusztus 9-én tette közzé a jelentésrészét; a III. (hatásenyhítési, „mitigációs”) munkacsoport hozzájárulása áprilisban jelenik meg. Az AR6 keretében számíthatunk még egy összesítő jelentésre, valamint három különjelentésre, továbbá a legutóbbi módszertani jelentésük finomítására. És megannyi médiakampányra.

Amint ismeretes, az I. munkacsoport az éghajlatváltozás legfőbb okozójaként az antropogén CO₂-kibocsátást nevezte meg. Ez tehát az IPCC-diagnózis alapja. A II. munkacsoport az ökoszisztémák, a biológiai sokféleség és az emberi közösségek helyzetét vizsgálja globális és regionális szinten, valamint áttekinti a természeti világ és a társadalmak „éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásának sebezhetőségeit, képességeit és korlátait”. A III. munkacsoport jelentésrészében a diagnózisból adódó terápiára: „az éghajlatváltozás mérséklésére, az üvegházgázok kibocsátásának csökkentésére szolgáló módszerek értékelésére és az üvegházhatású gázok légkörből történő eltávolítására” összpontosít. Tervük szerint 2023-ban az országok felülvizsgálják a párizsi megállapodás céljai felé tett előrehaladást, beleértve azt a célt is, hogy a globális felmelegedést jóval 2 Celsius-fok alatt tartsák, miközben erőfeszítéseket tesznek annak 1,5 Celsius-fokra való korlátozására.

A diagnózis alfáját és ómegáját illetően az IPCC alapvető tévedésben van, hiszen nem hajlandó tudomásul venni, hogy a természeti erők ma is ugyanolyan törvények szerint változnak, mint ahogyan az ember és az iparosodás előtt is tették. A Föld története felfogható örökös éghajlatváltozások történetének. De az IPCC – és a nyugati világ tudományos intézményrendszere – ma, 2022-ben még mérlegelni sem hajlandó az uralkodó hipotézistől eltérő lehetőséget. Pedig a napnál is világosabb tény, hogy a jelenlegi éghajlatváltozás nem példátlan. Elegendő beleolvasni a *Climate of the Past* című tudományos folyóirat friss cikkébe (Rousseau et al. 2022, 18, 249–271) amiből kiderül, hogy a természet miféle – a mainál sokkal nagyobb – éghajlatváltozásokat produkált, nem is olyan régen. Az innen-onnan eddig egymástól függetlenül ismert nagy térbeli kiterjedésű éghajlatváltozások (az Atlanti-óceánban hatalmas törmelékfelhalmozódásokkal járó úgynevezett Bond-események, a tengerfenék domborzati térképén talált jégtablanyomokból kikövetkeztetett Heinrich-események, valamint grönlandi jégfúrások rétegeiben megfigyelt Dansgaard–Oschger-események (rétegek, ciklusok) ugyanannak az éghajlatváltozási jelenségkörnek a különféle megnyilvánulásait jelentik: az „elefánt” lábát, lábnyomát és ormányát. A nagyjából ezeröttszáz éves eseménysorok jól láthatóan hatezer éves ciklusokba rendeződnek. És az IPCC szószólói még ezek után is képesek lehazudni a csillagot az égről. Ezt a szó szoros értelmében mondom, hiszen az efféle drasztikus változásoknak ugyanis nagy valószínűséggel külső (kozmikus, csillagászati, szoláris), esetleg belső (geodinamikai) okai vannak. Ezekkel együtt kell élni; a Föld „veszélyes üzem”.

Minden egyes érv, amivel a jelenkori éghajlatváltozás „példátlanságát” igyekeznek igazolni, kizárólag klímamodellekre támaszkodik. A modellek pedig nem illeszkednek a természeti megfigyelésekhez, tehát irreálisak. A mostani (II.) jelentésrész is sajnos az eddigi tévúton megy tovább. A felvonultatott félelemkeltési eszköztárból a tengerszint-emelkedés és a szélsőséges időjárási események tartoznak a földtudomány körébe. A jelenlegi tengerszint-változásról mindenekelőtt tudni illik, hogy alapvetően egy húszezer éve tartó, ez idáig százhusz méteres

emelkedés természetes (utó) folyamatáról van szó. Az ezzel kapcsolatos állítások közül egyetlenegy marad vitathatatlan: az, hogy minden kis szigetet teljesen körülvesz a tenger.

Az észlelt és elővetített hatások és kockázatok első (SPM.B.1.) pontja szerint „az ember által előidézett éghajlatváltozás – beleértve a gyakoribb és intenzívebb szélsőséges eseményeket is – a természetes éghajlati változékonyságon túlmenően sokféle káros hatást és kapcsolódó veszteségeket, károkat okozott a természetnek és az embereknek egyaránt”. Nos, ennek is éppen annyi alapja van, mint a többi félelemkeltő állításnak. Egy ugyancsak friss – ábrákban és adattáblázatokban gazdag – tudományos publikáció fényében úgy tűnik, mintha ez a szélsőségekről szóló rész nem is a Földről, hanem valami exobolygóról szólna. De lássuk a tanulmány (Alimonti et al., *The European Physical Journal Plus*, 2022, 137., 112.) néhány részletét (a teljes cikk magyar fordítása elolvasható az Energiapolitika 2000 Társulat honlapján).

Előre kell bocsátani, hogy nem egyértelmű, mi tekinthető megbízható és reprezentatív globális idősortnak. Gyakran kell ugyanis olyan lokálisabb jellegű megfigyelésekre szorítkozni, amelyeket történelmileg alaposabban megfigyelt területeken végeztek, és az adatok is megőrződtek. Amint a cikk megállapítja, a hőhullámok gyakorisága és időtartama az Atlanti-óceán északi részén nő. Ez könnyen magyarázható az emelkedő globális hőmérséklettel, de következménye annak is, hogy a jelentések (mindenekelőtt az amerikai Nemzeti Óceán- és Légkörkutató Hivatal, a NOAA jelentései) idővel egyre több részletre terjedtek ki. A bolygó más területein a hőhullámokban csökkenés figyelhető meg, és van, ahol nem vehető ki semmiféle tendencia, ami a globálisan nagy mértékű időbeli állandóságra utal.

A globális megfigyelések mindmáig nem mutatnak szignifikáns trendeket sem a hurrikánok (a trópusi óceánokról kiinduló, gyorsan forgó viharok) számában, sem az általuk felhalmozott energiában. Az atlanti-óceáni trópusi viharok számának emelkedő tendenciája szinte teljes mértékben a rövid ideig (kevesebb, mint két napig) tartó viharok száma növekedésének tudható be. A megfigyelés korai szakaszában a rövid ideig tartó viharok száma nyilván azért volt kevés, mert ilyenekkel az akkori hajóforgalom csak ritkán találkozott.

A globális csapadék mennyisége az adatok szerint nő. Ennek ellenére a szélsőséges csapadék mennyiségében nincs érdemi tendencia. Egy összesítő munka arra a következtetésre jutott, hogy 1900 és 2009 között 8326 kiválóan minősített mérőállomás 90 százalékában változatlanul tapasztalható. Mintegy két százaléknál esetben csökkenést, nyolc százaléknál esetben növekedést mutattak ki. A szélsőséges esőzésekről és áradásokról többek között megállapították, hogy kevésbé gyakoriak és kevésbé szélsőségesek manapság, mint a Kis Jégkorszakban voltak. (A középkori meleg időszakban az árvizek ritkán fordultak elő, a Kis Jégkorszakban azonban gyakrabban és intenzívebben.) A szerzők hangsúlyozzák az aszály által érintett területek százalékosan csökkenő tendenciáját.

Az elmúlt évtizedekben műholdas mérések arra hívták fel a figyelmet, hogy a mezőgazdasági és a természetes ökoszisztémák termőképessége jelentősen megnőtt. Ennek a globális jelenségnek az elsődleges oka a légköri CO₂-koncentráció emelkedése, ez ugyanis fokozza a fotoszintézist. A globális zöldülés jelensége arra készítet bennünket, hogy vegyük figyelembe a légköri CO₂-szint növekedésének pozitív hatásait is. Gondoljunk bele: a kukorica, a rizs, a búza és a szójabab mezőgazdasági termelése 18 százalékkal csökkenne abban az esetben, ha a CO₂-szint 300 ppm alá esne vissza. A világelemezésben legfontosabb szerepet játszó négy növény globális termésátlaga 1961 és 2019 között pozitív lineáris trendet mutatott (3,3; 2,4; 2,6 és 3,8 százalék), és a növekedés nagyrészt a CO₂-trágyázás hatása. A lineáris trendtől való eltérés mértéke az utóbbi években nem nőtt, ami kizárja a szélsőséges események következményeinek súlyosbodását.

Foglalkozik a tanulmány a természeti katasztrófák időbeli alakulásával is. A huszadik század második felében a katasztrófák számában jelentős növekedés következett be, de ennek fő oka az országok növekvő jelentési képessége volt. Amióta a megfigyelési és jelentéstételi kapacitás megbízható szinten stabilizálódott, a katasztrófák száma állandósult, illetve némileg még csökkent is. Ezt támasztja alá, hogy ugyanilyen (gyorsan növekvő, majd beálló) tendencia látszik az észlelt

földrengésszámok időbeli alakulásában is. És a földrengések nem a felmelegedés miatt pattannak ki...

Maximálisan egyetérttek az olasz kollégák által írt tanulmány következtetéseivel: „ha úgy adjuk át gyermekeinknek a stafétabotot, hogy nem terheljük őket az éghajlati vészhelyzet miatti szorongással, lehetővé tehetnénk számukra, hogy objektívebb és konstruktívabb lélekkel nézzenek szembe a csakugyan létező problémákkal, mint például energia, élelmiszer, egészségügy. Célunk, hogy sokoldalúan mérlegeljünk, és ne hozzunk olyan intézkedéseket, amelyekkel a rendelkezésünkre álló korlátozott erőforrásokat költséges és nem hatékony megoldásokra pazaroljuk. Az, hogy a huszonegyedik század éghajlata hogyan alakul, nagyon bizonytalan. Növelnünk kell az ellenálló képességünket, bármit is hozzon a jövő éghajlata.” Legvégül: „az éghajlatváltozás kezelése nem öncél, és nem az éghajlatváltozás az egyetlen probléma, amellyel a világnak szembe kell néznie. A cél az emberi jólét javítása a huszonegyedik században, a környezet védelme, amennyire csak lehet. Értelmetlenség lenne nem ekként cselekedni, mert ez olyan lenne, mintha nem vigyáznánk a házra, ahol születtünk és nevelkedtünk.”

Aki keres, számos ehhez hasonló tudományos tanulmányt talál, de azokat a média nem reklámozza. Ha ezek mégis eljutnak az emberekhez, egyre többen belátják, hogy az uralkodó globalista ideológia rossz diagnózist állított fel, és rossz terápiát erőltet.

Szarka László Csaba